

Десерт як шлях до спокою

СОЛОМІЯ ЩУР

15 КВІТНЯ 2020

«З понеділка відмовляюся від шоколаду», – рішуче запевняю я, а вже в обід того-таки понеділка з почуттям провини і водночас забороненої насолоди наминаю молочну шоколадну плитку, сховану колись про запас далеко в шухляді.

Фото: Gabriel

Банальний парадокс: лише спробуй собі в чомусь відмовити, бажання відразу активізується, немовби ображений «злий» гукає на допомогу сімох, щоб чимскоріше повернутися на місце

спокуси. Насправді я не люблю шоколаду, та варто лише пообіцяти... Далі ви знаєте.

Як же відмовитися від прекрасних вафель, пиріжків із маком, перекладенців із джемом, медівників із вишнею, яблучних штруделів чи пісочних тістечок із абрикосами? Це смак дитинства, того-що-не-повернеться, смак перебування тут і тепер, смак раю.

Ось, маленька, ти стоїш на кухні біля стола, твій носик ледве що дістає до стільниці, а зовсім близько парує свіжоспечений сирник із кокосовою стружкою та цукатами з помаранчі. Навколо, здається, не залишилося більше нічого – лише ти і твоє бажання відламати шматочок пляцка, відчути його кокосовий теплий дух і посмакувати щойно спечене, таке знайоме тістечко. Завтра десерту вже не буде, ну й нехай! Але сьогодні...

Ловити потрібну мить і розтягувати її на неможливу кількість радісного часу – це, здається, дар дитинства, що залишився в небагатьох дорослих. Так, що більше стає клопотів, то нестерпніше відчувається швидкоплинність часу. Так, можливо, з віком ми починаємо більше розуміти й передбачати.

Але, Боже, чого Ти хотів нас навчити, посилаючи небесний харч вибраному народу й наказуючи збирати манну лише на один день (Вих 16)? Чи не довіри?

Що Ти мав на увазі, коли казав багатієві не так збирати для себе, як багатіти для Бога (Лк 12, 21)? Може, милосердя?

Що Ти хочеш виховати в нас, коли радиш рівнятися на птахів, що не сіють і не жнуть, а щодня мають поживу (Лк 12, 24)? Хіба не надію?

Повертатися до раю... Чи не значить це зупинятись на мить у калейдоскопі подій та думок і спрямовувати погляд до єдиного, що вічне, – до Тебе, Боже? Бо ж коли йдеться про пошуки стабільності, хто ще може бути настільки незмінний, як Ти? Незмінний у милосерді й любові до нас, які запросто спокушаємося на шматочок шоколаду.

У час Великого посту найменше, від чого можна відмовитися, – це їжа. Здається, нічого складного: просто не їсти, наприклад, м'яса у п'ятницю. А з другого боку, ніби й не страшно не дотриматися цієї постанови. Та за невеликим переступом надходить слабкість до думки, слова, вчинку – й ось ти вже на повній швидкості мчиш манівцями, звертаючи з дороги першої заповіді: на місце Бога приходять усе можливе, окрім Нього самого.

І воно й начебто «хто не їсть, нехай не осуджує того, хто їсть, Бог бо прийняв його» (Рим 14, 3).

І що там та їжа, коли «хто їсть, для Господа їсть, бо дякує Богові» (Рим 14, 6). Та нехай моя маленька стриманість починається з дрібниць:

- годівничку для птахів – наповнити;
- корм для рибок – засипати;
- смачненьким із другом – поділитися;
- продукти недужій сусідці – принести;
- несподівану вечерю для близьких – приготувати;
- чай із булочкою безпритульному – піднести;
- великодню паску для нужденних – спекти.

Знайшовши опертя в Бозі, а радість – у Його земних і небесних дарах, значно легше розтягти в часі оцю точкову миттєвість щастя, усвідомлений спокій, заповільнення в кайросі власних буднів.

Адже їжа – це велика Богом дана радість, якою неможливо не ділитися. Дарована у тій кількості, яка потрібна нам сьогодні. А завтра, кажуть, буде ще.

СОЛОМІЯ ЩУР

15 КВІТНЯ 2020

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in </home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php> on line **284**